

[Statsministeren]

folketinget og befolkningen opmærksomme på, at det bliver vanskeligt.

Jeg tror, hr. Ivar Nørgaard fra sin deltagelse i foreningsliv på mange måder har oplevet, hvordan det går et medlem, som bestandig mener det modsatte af alle de andre. I begyndelsen viser de andre lidt overbærenhed, men den fase er vi jo ude over. Dernæst kan det blive vanskeligt at få de andre til at gøre sig tjenester. Det er den fase, Danmark er ved at komme ind i. Og bliver det et nej den 27., vil de andre sætte spørgsmålstegn ved, om det pågældende medlem faktisk bør forblive som medlem af foreningen. Men bliver det et ja ved folkeafstemningen, behøver vi ikke at snakke mere om det, for så har vi jo forhindret, at vi kommer i den uhyggeligt svære situation.

Ivar Nørgaard (S):

Hvis man er medlem af en forening, hr. statsminister, så kender man forretningsordenen, og så retter man sig efter den. Når man melder sig ind, har man undersøgt, hvad der står i forretningsordenen, og følger man den, så er man også et godt og lydigt medlem.

Det, der her er tale om, er, at nogle vil ændre forretningsordenen, og hvis der så er regler i forretningsordenen, at det kun kan gøres ved enstemmighed, er det ret klart, at så bliver der ikke ændret i forretningsordenen, uden at alle stemmer for det, og de, der ikke stemmer for det, er selvfølgelig lige så gode medlemmer – jeg ved ikke, om det er en fodboldklubs vedtægter, statsministeren henviste til.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Uden at vi skal gå for dybt ind i eksemplet med foreningen – men jeg synes slet ikke, det var så tosset – vil jeg sige i anledning af hr. Ivar Nørgaards sidste betragtninger: jo, det er rigtigt, en forening har vedtægter, og de skal holdes, og når man står over for vedtægtsændringer, er det godt, hvis alle, der møder på generalforsamlingen, kan slutte med at være enige. Somme tider bliver de så uenige, fordi en enkelt eller to fastholder modstanden mod forandringer til det bedre, at det slutter med, at man deler sig, og så opstår der nu og da to klubber i stedet for den ene, man havde, og begge bliver så nok svagere. I et samarbejde i en forening såvel

som i EF-sammenhæng må vi nu engang også politisk bygge på, at vi tager hensyn til hinanden, viser loyalitet over for hinanden, og det, der er så bekymrende for mig, er, at hvis vi siger nej, vil de andre 11 overhovedet ikke kunne forstå nej, for de mener med rette, at Danmark har fået sin vilje på alle de afgørende områder. Og sådan er det.

Ivar Nørgaard (S):

For at blive i fodboldklubeksemplet: hvis man delte sig i to, kunne det selvfølgelig kun lade sig gøre, hvis vedtægterne havde nogle regler om, at der skulle enten kvalificeret eller simpelt flertal til, for at der kunne vedtages nogle nye regler. Hvis der havde været en regel om, at der skulle være enstemmighed, kunne man simpelt hen ikke dele sig i to.

Så vil jeg sige, at nu synes jeg, statsministeren går meget vidt i sin imødekommenhed over for de andre lande ved at sige, at vi er blevet imødekommet på alle punkter under forhandlingerne. Hvis det virkelig var tilfældet, måtte man jo gå ud fra, at regeringen havde tilsluttet sig forhandlingsresultatet. Ministeren kom jo hjem og meddelte, at vi havde fået noget, men der var altså noget, vi stadig ikke kunne få, og det ville han gerne høre vores mening om. Nu får vi det fremstillet sådan, at vi var blevet imødekommet på alle punkter. Regeringen måtte da have accepteret det og være gået ind i forliget, hvis det var tilfældet, men sandheden er jo, at vi overhovedet ikke har bedt om noget som helst ved disse forhandlinger. Statsministeren sagde så sent som den 1. januar 1986, at han ikke ønskede og heller ikke syntes, at det var nødvendigt med ændringer i traktaten. Nu er der kommet ændringer, men på de to afgørende punkter, Parlamentets indflydelse og miljøområdet, har vi ikke fået imødekommet vore ønsker, og det var det, der var det centrale.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg skal gøre det kort. Nu siger hr. Ivar Nørgaard, at hvis regeringen syntes, det hele var så godt, og at Danmarks ønsker var blevet opfyldt, så kunne vi jo bare have tilsluttet os og underskrevet traktaterne efter Luxembourgmødet. Men hvorfor lod vi være med det? Det ved jo alle her i salen og efterhån-